

Ordføreren (Clausager): Jeg nødsages til at gøre det ærede Medlem Hr. Henriksen opmærksom paa, at jeg ikke sagde, at jeg mente, at Detailhandlerne tjente for meget. Jeg sagde, henvendt til det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, at han altid har talt om, at Detailhandlerne tjente for meget, og derfor forbavtede det mig, at han var saa stærkt imod, at der var Udsigt til, at Detailhandlerne kom til at bære Forhøjelsen. Ifølge de sidste Oplysninger fra det ærede Medlem Hr. Henriksen kan det se ud til, at det bliver Forbrugerne, der kommer til at bære den, da de ikke faar den Prisnedsættelse, der var ventet. Men maa jeg dertil sige, at skulde det ske, har jeg ikke det ringeste imod det, hvad jeg ogsaa sagde ved første Behandling; jeg har ikke noget imod, at Forbrugerne kommer til at bære den.

Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg talte dernæst om, at naar Venstre lægger Importafgift paa, skal det ikke kaldes Told, men naar Socialdemokraterne gør det, saa skal det kaldes Told. Jeg hævder, at naar vi lægger den samme Banderoleafgift paa hjemmelavede og indførte Varer, saa berører det ikke i mindste Maade Toldspørgsmaalet. Det ærede Medlem kan bare spørge Fabrikanterne, om de synes, at der er ret megen Toldbeskyttelse i det, saa vil han faa et Svar, der er klart og lige til at forstaa: det har ikke Spor med Toldbeskyttelse at gøre. Det ærede Medlem hænger sig i, at man lægger en Banderoleafgift paa de indførte Cigaretter, og han vil vel sagtens sidestille det med, at man lagde en Importafgift paa indførte Støvler og Sko, som der har været Tale om fra Socialdemokratiets Side. Hvis det ærede Medlem samtidig lagde en indenlandsk Afgift paa hjemmelavede Støvler og Sko, saa har han et tilsvarende Billede til det, der sker her. Deraf ser det ærede Medlem, hvor forvrøvlet ... undskyld, forvildet det Standpunkt er, han staar paa.

Maa jeg sluttelig sige angaaende den Forhandling, der er foregaaet i Udvalget, at jeg kan jo som Formand for Udvalget ikke røbe, hvad der er sket der angaaende Tilbud fra det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen til de Konservative. Det kan jeg ikke gøre, og det vil jeg ikke gøre. Men jeg maa vel have Lov til at sige, om det, der er kommet frem, er rigtigt eller galt.

Formanden: Nej, naar Formanden for Udvalget mener, at han ikke bør røbe

noget af, hvad der er foregaaet i Udvalget, saa bør han heller ikke omtale dette.

Clausager: Jeg skal ikke i mindste Maade komme med noget nyt, men om det, der er kommet frem, maa jeg vel have Lov til at sige, om det er rigtigt eller galt.

Formanden: Nej.

Clausager: Saa bøjer jeg mig for Formanden, skønt jeg ikke synes, at det vilde være at røbe noget mere.

Borgbjerg: Naar nu det ærede Medlem Hr. Dahlgaard her bruger Udtrykket „uværdigt“ overfor mig, ligesom han forrige Gang, han talte, brugte Ordet „rasende“, saa viser det jo kun en eneste Ting, nemlig hvor svagt han selv staar. Mig lader det ganske uberørt og uanfægtet. Man behøver blot at gennemlæse det ærede Medlems Udtalelser ved første Behandling om de Krav om Værdibeskatning, han stillede, for at se, at det ikke er lykkedes det ærede Medlem at gennemføre denne Betingelse, og dog gaar han med.

Det ærede Medlem vilde fremdeles hævde, at dette Lovforslag intet har med Told at gøre, og han lod, som om jeg ikke anede, at der var noget, der hed Beskyttelsestold, og noget, der hed Finanstold. Jo, selvfølgelig, men Told er begge Dele, og i Almindelighed prisfordyrende. Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard er ikke Modstander af Told, men han bliver ganske vist uhyre angst, saa angst som en Trold for Kristenblod, saa snart han faar den mindste Anelse om, at maaske kunde en Told under visse Forhold medføre et forøget Erhvervsliv her i Danmark. Saa farer han op, saa lugter Trolden Kristenblod, saa er han i den Grad mistænksom og agtpaagivende, saa gaar det ikke an med Told. Tænk, om den Ulykke skulde ske, at der blev en lille Smule mere Produktion i Landet! Nej, bort med al Told! Men ellers er det ærede Medlem aldeles ikke Modstander af Told, det viser han bl. a. ved den Afstemning, han nu om et Øjeblik skal foretage.

Dette har jeg villet konstatere. Og jeg vil endnu en Gang konstatere — det bliver maaske den tiende Kendsgerning, jeg konstaterer, men en Kendsgerning er det, hvad det ærede Medlem Hr. Henriksen til sidst erkendte, og hvad ogsaa Finansministeriets Dokumentation i Virkeligheden gaar ud paa —, at her burde og kunde og vilde være foretaget en Prisned-